

Arrest

nr. 164 566 van 22 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2015 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 november 2015 met refertenummer 58825.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

1.1. Ten aanzien van Y.Z.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Charbagh in het district Qarghayi van de provincie Laghman. Volgens uw verklaringen huwde u in 2011 met M.S. (O.V.nr.: 8.071.766) met wie u ondertussen twee kinderen heeft. U kende persoonlijk geen problemen in uw land van herkomst. Uw verliet Afghanistan nadat uw vrouw in de problemen kwam met de taliban nadat ze in het klader van de school die ze had opgericht steun had gevraagd aan een ngo. Via Iran en Turkije

kwam u in Europa en uiteindelijk in België terecht. Op 2 juni 2015 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara voor. Uw echtgenote legt documenten van de ngo OFARIN, haar taskara, een dreigbrief van de taliban en twee schooldocumenten neer.

B. Motivering

Vooreerst moet er worden vastgesteld dat u naar aanleiding van het gehoor voor de Commissaris-generaal aangeeft geen persoonlijke problemen te hebben gekend in uw land van herkomst. U zou Afghanistan hebben verlaten nadat uw echtgenote in de problemen kwam met de taliban (gehoorverslag CGVS dd. 1 juli 2015, p. 7). Er kan dan ook worden gesteld dat u zich in het kader van uw asielverzoek louter baseert op de vluchtmotieven van uw echtgenote.

Inzake de vluchtmotieven van uw echtgenote moet worden vastgesteld dat er na haar verklaringen voor het CGVS geen geloof meer kan worden gehecht aan haar beweringen hieromtrent. Uw echtgenote slaagde er immers niet in haar verblijf in Charbagh na haar huwelijk aannemelijk te maken. Logischerwijze kan er dan ook geen geloof worden gehecht aan de feiten die zich daar zouden hebben voorgedaan en aan de basis zouden liggen van jullie vlucht uit Afghanistan.

Met betrekking tot het verblijf van uw echtgenote in Charbagh stelde de Commissaris-generaal in zijn beslissing inzake de asielaanvraag van uw echtgenote het volgende:

"Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS dd. 1 juli 2015, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in het dorp Charbagh in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw geografische kennis over Charbagh, waar u sinds uw huwelijk in 2011 zou gewoond hebben, en de omgeving ervan uitermate beperkt is. Zo is het merkwaardig dat u in eerste instantie niet exact blijkt te weten of er een rivier in de buurt van uw dorp stroomt. U zou wel gehoord hebben van een rivier die Nankari heette. U moest het antwoord echter schuldig blijven op de vraag waar deze rivier vandaan kwam en waar ze heen stroomde. U kon evenmin aangeven welke dorpen er stroomafwaarts lagen (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 8). Gevraagd naar dorpen in de buurt van uw dorp Charbagh verklaart u enkel Kolalan, Malakha en Mahegeran te kennen. U hebt geen kennis van andere dorpen (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 8). Gevraagd naar dorpen in de buurt van uw dorp Charbagh verklaart u enkel Kolalan, Malakha en Mahegeran te kennen (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 8). Dat u naast uw dorp slechts drie andere dorpen in uw regio van herkomst kent is weinig aannemelijk te meer daar uit informatie van het CGVS blijkt dat er in de buurt van Charbagh heel wat dorpen gesitueerd zijn. Hoewel u correct aangeeft dat er in u regio geasfalteerde wegen zijn die richting Jalalabad leiden, blijkt u geen enkel idee te hebben welke dorpen men passeert als men in de richting van Jalalabad reist (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 9). Uit informatie blijkt dat in de richting van Jalalabad o.a. Qala Najaran, Qala Malik, Aziz Khan Qalay en Nazar Abad voorbij dient te gaan alvorens u in de stad Jalalabad terecht komt. Ook Mahegeran, een dorp waarvan u aangaf dat in de buurt van uw dorp lag, ligt langs deze weg. In het licht van uw bewering dat u zelf regelmatig naar Jalalabad trok, is het weinig aannemelijk dat u de weg

erheen niet kan omschrijven (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 22). Ten slotte is het eveneens opmerkelijk dat u ook de naam van de provinciehoofdstad van Laghman niet kent (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 19). U verklaart nochtans er ooit zelf te zijn geweest om uw taskara op te halen. Bovendien moest u op de vraag wat het districtscentrum van Qarghayi is eveneens het antwoord schuldig blijven (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 8). Het gelijknamige districtscentrum ligt nochtans op een boogscheut van Charbagh. Uw kennis van de geografie van uw beweerde woonplaats is zodanig beperkt dat het de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in het dorp Charbagh van het district Qarghayi ondermijnt.

Nog blijkt uw kennis van de prominenten van Charbagh, het district Qarghayi en de provincie Laghman beperkt. Op de vraag wie de districtschef was van het district Qarghayi moet u het antwoord schuldig blijven. U verklaart wel de gouverneur van Laghman te kennen, Fazlullah Mujadadi, maar uitgezonderd zijn naam kunt u niet de minste informatie geven over deze persoon (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 21). U hebt geen idee wat zijn etnische achtergrond is en weet niet sinds wanneer hij gouverneur was. Evenmin kan bij benadering aangeven hoe lang hij deze functie reeds uitoefende (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 21-22). U weet evenmin wie zijn voorganger was, zelfs niet toen u zijn naam Mohamed Iqbal Azizi werd voorgelegd (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 11 en p. 22). Er moet worden vastgesteld dat uw kennis over de politieke machthebbers uit uw vermeende regio van herkomst te wensen over laat. Ten slotte moet worden vastgesteld dat ook uw kennis aangaande recente gebeurtenissen in Charbagh gebrekkig is. U verklaart namelijk dat er geen veiligheidsproblemen waren in Charbagh (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 20). Ter verduidelijking werd u gevraagd of u ooit hoorde van aanvallen naar aanleiding van de verkiezingen in Charbagh (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 21). U verklaart dat dergelijke feiten zich niet voordeden in Charbagh. Dit is nochtans strijdig met informatie in het bezit van het CGVS. Daaruit blijkt dat in maart 2014 verschillende kantoren van provinciale verkiezingskandidaten werden aangevallen met handgranaten. Bovendien vonden er verschillende ontploffingen in Charbagh op de dag van de verkiezingen. Dat u ook niet weet waar de verschillende kiesbureaus in uw eigen stad lagen, is eveneens eigenaardig (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 20-21). Al deze elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweringen dat u zich na uw huwelijk in 2011 in Charbagh zou hebben gevestigd.

U werd geconfronteerd met het feit dat er getwijfeld werd aan uw verblijf in Charbagh. U stelt dat u daar wel woonachtig was maar dat u niet veel informatie over de plaats had omdat u thuis bleef en niet naar de bazaar ging. U zou ook niet hebben geweten dat u in het kader van uw asielerzoek vragen zou moeten beantwoorden met betrekking tot uw woonplaats vragen (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 23). Deze verklaring houdt weinig steek omdat u zelf aan geeft dat u veel naar Jalalabad reisde (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 22). Bovendien kan van een vrouw die tot de twaalfde klas naar school ging, in Kaboel voor een NGO werkte en zelf het initiatief nam om een school op te richten, verwacht worden dat zij over een degelijke kennis beschikt van haar directe omgeving en leefwereld.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk gewoond te hebben in het dorp Charbagh en het district Qarghayi gelegen in de provincie Laghman. Bijgevolg kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielerlaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Charbagh heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Ook de door voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielerzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielerlaas. Wat betreft de taskara van u en uw echtgenoot moet worden gesteld dat deze geen melding maken van uw verblijf in Charbagh tussen 2011 en 2014. Van uw schoolresultaten, uw diploma van de 12de graad en de documenten van OFARIN moet worden vastgesteld dat ook hierin geen aanwijzingen met betrekking tot uw verblijfplaatsen na uw huwelijk terug zijn te vinden."

Aangezien u zich in het kader van uw asielerzoek volledig baseert op de problemen van uw echtgenote en deze als ongeloofwaardig moeten worden bestempeld, kan er ook in het kader van uw asielerzoek geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen inzake uw vluchtmotieven.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielerzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het

ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Uit de vaststellingen die in het kader van het asielverzoek van uw echtgenote werden gemaakt blijkt dat zij niet de waarheid heeft verteld over haar verblijfplaatsen voor haar komst naar België. Aangezien u en uw echtgenote aangaven sinds 2011 samen in Charbagh te hebben gewoond kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen terzake.

Ondanks het feit dat het CGVS uw echtgenote uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft zij ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in haar verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op haar schouders rust. Door haar gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar zij voor haar aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen jullie jullie werkelijke streek van herkomst verlaten hebben. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Gezien uw verklaringen moet er bovendien worden gesteld dat u over een veilig verblijfsalternatief beschikt in Kaboel en Jalalabad. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op

een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015; de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 27 februari 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profiledoelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviseerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-

ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaans veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is tot slot niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit COI Focus Afghanistan: de Islamitische Staat in Afghanistan van 10 juli 2015 (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban bestrijdt. Sinds midden mei 2015 braken er op verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze incidenten zijn evenwel geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene toestand in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief in de stad Jalalabad beschikt. Het CGVS herhaalt en benadrukt dat Jalalabad een stad is die, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Er is voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat de gevechten tussen IS en de taliban evenmin een impact hebben op de veiligheid op de weg van Kabul naar de stad Jalalabad. Deze gevechten zijn immers geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, terwijl de weg ten noorden van Jalalabad Nangarhar binnenkomt vanuit de provincie Laghman.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. U haalt aan de uw schoonfamilie van Kaboel naar Jalalabad verhuisde (CGVS vrouw, dd. 1 juli 2015, p. 6). Zij zouden voordien allemaal in Kaboel hebben gewoond. Volgens uw echtgenote trok haar moeder drie jaar geleden naar Jalalabad waar ze in het huis van één van haar zussen ging wonen. Volgens uw echtgenote zijn haar uw andere drie broers en vier zussen getrouwd en wonen zij allemaal op verschillende plaatsen wonen in Jalalabad (CGVS vrouw, dd. 1 juli 2015, p. 10). Een van de broers van uw echtgenote zou bij het ministerie van Binnenlandse zaken werken als chauffeur (CGVS vrouw, dd. 1 juli 2015, p. 7). Verder heeft uw echtgenote een oom aan moederszijde en een oom aan vaderszijde in Jalalabad. Er dient tevens opgemerkt te worden dat ook uw moeder en

broer in Jalalabad woonachtig zijn (CGVS, dd. 1 juli 2015, p. 6). Uw echtgenote kwam ook zeer veel in de stad omdat ze vaak op bezoek ging bij haar familie (CGVS vrouw, dd. 1 juli 2015, p. 22). Uit bovenstaande blijkt dat jullie over de nodige contacten en de bijhorende financiële slagkracht beschikken die jullie kunnen ondersteunen bij het opbouwen van een leven in Jalalabad. Bovendien dient opgemerkt te worden dat – gezien de kennis die uw echtgenote heeft van de stad, haar ongeloofwaardige verklaringen over haar verblijf in Charbagh en haar verklaringen over haar familie – het vermoeden bestaat dat jullie al een langer in Jalalabad woonachtig waren.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

Na voorgaande vaststellingen moet er worden gesteld dat er in uw hoofde niet kan worden geconcludeerd tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. Wat betreft uw taskara moet worden vastgesteld dat dit geen betrekking heeft op de door u aangehaalde vluchtmotieven. Er dient eveneens opgemerkt te worden dat het merkwaardig is dat op uw taskara staat dat u tot de twaalfde klas naar school bent geweest en dat u bij het CGVS verklaart dat u maar tot de vierde graad ging (CGVS, dd. 1 juli 2015, p. 13). Daarbij moet nog worden opgemerkt dat het de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstelt aangezien documenten in het kader van een asielverzoek enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig asielrelaas kracht bij te zetten. Inzake deze documenten moet overigens ook worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. Ten aanzien van M.S.:

“A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger, verklaart Afghanistan voor het eerst te hebben verlaten toen de taliban Kaboel innamen. U trok samen met uw familie naar Peshawar in Pakistan. Jullie keerden omstreeks 2003 terug naar Afghanistan. In 2006 trad u in dienst bij de ngo OFARIN. U gaf les Dari en wiskunde in een lokale madrassa. U woonde en werkte in de Yakatoot wijk van Kaboel tot u in 2011 huwde met Y.Z. (O.V. 8.071.759). Daarna verhuisde u naar Charbagh in het district Qarghayi van de provincie Laghman. Eind 2014 startte u met thuisonderwijs voor de buurmeisjes. Voor andere kinderen van de stad opende u de deuren van uw eigen huis. Nadat u financiële hulp had gevraagd de ngo OFARIN ontving u een dreigbrief van de taliban waarin gesteld werd dat u moest stoppen met lesgeven. De volgende dag sloot u de school. Drie dagen later boden gemaskerde mannen zich aan bij uw woning. Jullie ontvluchtten de woning en doken gedurende een nacht onder bij de burens. De volgende dag gingen jullie naar Jalalabad waar uw moeder, broers en zussen wonen. U verbleef er negen dagen bij uw moeder in Jalalabad en omdat mensen zeiden dat problemen mogelijk ook naar Jalalabad zouden komen, besloot u om te vertrekken. U reisde naar België waar u op 2 juni 2015 asiel aan vroeg bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw asielaanvraag legt u 3 kopieën van documenten voor in 3 verschillende talen van de ngo OFARIN, uw taskara en deze van uw man, een dreigbrief van de taliban en twee schooldocumenten neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie gehoorverslag CGVS dd. 1 juli 2015, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in het dorp Charbagh in het district Qarghayi in de provincie Laghman. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw geografische kennis over Charbagh, waar u sinds uw huwelijk in 2011 zou gewoond hebben, en de omgeving ervan uitermate beperkt is. Zo is het merkwaardig dat u in eerste instantie niet exact blijkt te weten of er een rivier in de buurt van uw dorp stroomt. U zou wel gehoord hebben van een rivier die Nankari heette. U moest het antwoord echter schuldig blijven op de vraag waar deze rivier vandaan kwam en waar ze heen stroomde. U kon evenmin aangeven welke dorpen er stroomafwaarts lagen (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 8). Gevraagd naar dorpen in de buurt van uw dorp Charbagh verklaart u enkel Kolalan, Malakha en Mahegeran te kennen. U hebt geen kennis van andere dorpen (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 8). Gevraagd naar dorpen in de buurt van uw dorp Charbagh verklaart u enkel Kolalan, Malakha en Mahegeran te kennen (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 8). Dat u naast uw dorp slechts drie andere dorpen in uw regio van herkomst kent is weinig aannemelijk te meer daar uit informatie van het CGVS blijkt dat er in de buurt van Charbagh heel wat dorpen gesitueerd zijn. Hoewel u correct aangeeft dat er in u regio geasfalteerde wegen zijn die richting Jalalabad leiden, blijkt u geen enkel idee te hebben welke dorpen men passeert als men in de richting van Jalalabad reist (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 9). Uit informatie blijkt dat in de richting van Jalalabad o.a. Qala Najaran, Qala Malik, Aziz Khan Qalay en Nazar Abad voorbij dient te gaan alvorens u in de stad Jalalabad terecht komt. Ook Mahegeran, een dorp waarvan u aangaf dat in de buurt van uw dorp lag, ligt langs deze weg. In het licht van uw bewering dat u zelf regelmatig naar Jalalabad trok, is het weinig aannemelijk dat u de weg erheen niet kan omschrijven (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 22). Ten slotte is het eveneens opmerkelijk dat u ook de naam van de provinciehoofdstad van Laghman niet kent (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 19). U verklaart nochtans er ooit zelf te zijn geweest om uw taskara op te halen. Bovendien moest u op de vraag wat het districtscentrum van Qarghayi is eveneens het antwoord schuldig blijven (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 8). Het gelijknamige districtscentrum ligt nochtans op een boogscheut van Charbagh. Uw kennis van de geografie van uw beweerde woonplaats is zodanig beperkt dat het de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in het dorp Charbagh van het district Qarghayi ondermijnt.

Nog blijkt uw kennis van de prominenten van Charbagh, het district Qarghayi en de provincie Laghman beperkt. Op de vraag wie de districtschef was van het district Qarghayi moet u het antwoord schuldig blijven. U verklaart wel de gouverneur van Laghman te kennen, Fazlullah Mujadadi, maar uitgezonderd zijn naam kunt u niet de minste informatie geven over deze persoon (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 21). U hebt geen idee wat zijn etnische achtergrond is en weet niet sinds wanneer hij gouverneur was. Evenmin kan bij benadering aangeven hoe lang hij deze functie reeds uitoefende (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 21-22). U weet evenmin wie zijn voorganger was, zelfs niet toen u zijn naam Mohamed Iqbal Azizi werd voorgelegd (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 11 en p. 22). Er moet worden vastgesteld dat uw kennis over de politieke machthebbers uit uw vermeende regio van herkomst te wensen over laat. Ten slotte moet

worden vastgesteld dat ook uw kennis aangaande recente gebeurtenissen in Charbagh gebrekkig is. U verklaart namelijk dat er geen veiligheidsproblemen waren in Charbagh (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 20). Ter verduidelijking werd u gevraagd of u ooit hoorde van aanvallen naar aanleiding van de verkiezingen in Charbagh (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 21). U verklaart dat dergelijke feiten zich niet voordeden in Charbagh. Dit is nochtans strijdig met informatie in het bezit van het CGVS. Daaruit blijkt dat in maart 2014 verschillende kantoren van provinciale verkiezingskandidaten werden aangevallen met handgranaten. Bovendien vonden er verschillende ontploffingen in Charbagh op de dag van de verkiezingen. Dat u ook niet weet waar de verschillende kiesbureaus in uw eigen stad lagen, is eveneens eigenaardig (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 20-21). Al deze elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweringen dat u zich na uw huwelijk in 2011 in Charbagh zou hebben gevestigd.

U werd geconfronteerd met het feit dat er getwijfeld werd aan uw verblijf in Charbagh. U stelt dat u daar wel woonachtig was maar dat u niet veel informatie over de plaats had omdat u thuis bleef en niet naar de bazaar ging. U zou ook niet hebben geweten dat u in het kader van uw asielerzoek vragen zou moeten beantwoorden met betrekking tot uw woonplaats (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 23). Deze verklaring houdt weinig steek omdat u zelf aan geeft dat u veel naar Jalalabad reisde (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 22). Bovendien kan van een vrouw die tot de twaalfde klas naar school ging, in Kaboel voor een NGO werkte en zelf het initiatief nam om een school op te richten, verwacht worden dat zij over een degelijke kennis beschikt van haar directe omgeving en leefwereld.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk gewoond te hebben in het dorp Charbagh en het district Qarghayi gelegen in de provincie Laghman. Bijgevolg kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielerlaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Charbagh heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Ook de door voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden.

Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielerzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielerlaas. Wat betreft de taskara van u en uw echtgenoot moet worden gesteld dat deze geen melding maken van uw verblijf in Charbagh tussen 2011 en 2014. Van uw schoolresultaten, uw diploma van de 12de graad en de documenten van OFARIN moet worden vastgesteld dat ook hierin geen aanwijzingen met betrekking tot uw verblijfplaatsen na uw huwelijk terug zijn te vinden.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielerzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielerlaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielerzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielerzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielerzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk

verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Gezien uw verklaringen moet er bovendien worden gesteld dat u over een veilig verblijfsalternatief beschikt in Kaboel en Jalalabad. Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de

beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015; de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 27 februari 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdsteden, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profiledoelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviseerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaans veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is tot slot niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in

de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit COI Focus Afghanistan: de Islamitische Staat in Afghanistan van 10 juli 2015 (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban bestrijdt. Sinds midden mei 2015 braken er op verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze incidenten zijn evenwel geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene toestand in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. In casu werd evenwel vastgesteld dat u over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief in de stad Jalalabad beschikt. Het CGVS herhaalt en benadrukt dat Jalalabad een stad is die, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. Er is voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat de gevechten tussen IS en de taliban evenmin een impact hebben op de veiligheid op de weg van Kabul naar de stad Jalalabad. Deze gevechten zijn immers geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, terwijl de weg ten noorden van Jalalabad Nangarhar binnenkomt vanuit de provincie Laghman.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. U haalt aan de uw familie van Kaboel naar Jalalabad verhuisde (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 6). Zij zouden voordien allemaal in Kaboel hebben gewoond, waar u ook uw jeugd doorbracht. U verklaart dat uw moeder daar drie jaar geleden ging wonen in het huis van één van uw zussen omdat er een lek in het dak was en de winter in Kaboel streng was. U bent niet op de hoogte of ze het huis in Kaboel verkocht hebben maar toen u vertrok was dit nog niet het geval (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 7). U verklaart dat uw andere drie broers en vier zussen getrouwd zijn en allemaal op verschillende plaatsen wonen in Jalalabad (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 10). Een van uw broers zou bij het ministerie van Binnenlandse zaken werken als chauffeur (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 7). Verder hebt u een oom aan moederszijde en een oom aan vaderszijde die in Jalalabad wonen. Er dient tevens opgemerkt te worden dat ook uw schoonmoeder en schoonbroer in Jalalabad woonachtig zijn (CGVS, gehoor echtgenoot Yousufzai Zahid dd. 1 juli 2015, p. 6). U bent ook zeer veel in de stad geweest omdat u vaak op bezoek ging bij uw familie (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 22). Uit bovenstaande blijkt dat u over de nodige contacten en de bijhorende financiële slagkracht beschikt die u kunnen ondersteunen bij het opbouwen van een leven in Jalalabad. Bovendien dient opgemerkt te worden dat – gezien uw kennis van de stad, uw ongeloofwaardig verblijf in Charbagh en uw verklaringen over uw familie – het vermoeden bestaat dat u al een langer in Jalalabad woonachtig was. Daarnaast bent u volgens uw verklaringen in Kaboel werkzaam geweest als leerkracht en hebt u school gelopen tot de twaalfde graad (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 4). U beschikt dus over vaardigheden om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in Jalalabad of in Kaboel te vestigen stelde u dat de problemen overal hetzelfde zullen zijn (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 23). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie *Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* juncto het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers verwijzen naar een bladzijde uit de UNHCR *Eligibility Guidelines* van 6 augustus 2013 en menen dat geen rekening werd gehouden met verzoeksters profiel, dat ten onrechte werd getwijfeld aan haar verblijf in Charbagh en dat geen rekening werd gehouden met het feit dat vrouwen in de provincie Laghman niet zomaar naar buiten mogen gaan.

2.1.1.2. In een tweede middel beroepen verzoekers zich op de schending van de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers vragen zich af hoe verzoeker kan weten waar de rivier vandaan komt en waar deze heen stroomde. Zij zijn pas in 2011 naar de provincie Laghman verhuisd, waar vrouwen nooit naar buiten gaan. Verzoeker wist dat er een rivier is en verzoekers menen dat ten onrechte meer vragen over deze rivier moesten worden beantwoord. Zij stellen dat zij geen boeren of medewerkers van het irrigatiedepartement zijn. Zij wijzen er verder op dat verzoekster de namen van drie dorpen heeft gegeven en menen dat het feit dat zij wist dat er een geasfalteerde weg is richting Jalalabad, een bewijs is dat zij daar heeft gewoond. Zij stellen dat verweerder over het hoofd heeft gezien dat vrouwen in die provincie met een boerka reizen en dat het zeer moeilijk is om via de kleine gaten van een boerka vast te stellen via welke wegen men reist. Zij wijzen er tevens op dat verzoekster niet politiek actief is, dat hij geen familielid heeft dat politiek actief is en dat men ten onrechte antwoorden verwacht op deze vragen.

2.1.1.3. In een derde middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet juncto het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekers menen dat verweerder ten onrechte stelt dat zij over een intern vestigingsalternatief in Jalalabad beschikken. Zij verwijzen naar een rapport over de situatie in Jalalabad, alsook naar rechtspraak van een Nederlandse rechter waarin wordt gesteld dat bij het beoordelen van een intern vestigingsalternatief rekening moet worden gehouden met humanitaire gronden/noodsituatie. Zij verwijzen opnieuw naar een rapport. Zij menen dat Jalalabad geen veilig intern vestigingsalternatief is omdat het geen duurzaam karakter heeft (*"Sinds 2006 is Jalalabad meer dan eenmaal veilig - onveilig dan veilig verklaard door de asielinstanties in België"*) en omdat er geen twijfel bestaat dat de situatie in Afghanistan onvoorspelbaar is door de terugtrekking van de buitenlandse troepen in 2014. Zij verwijzen nogmaals naar rapporten. Tevens wijzen zij op de opmars van IS, dat men zorgvuldig moet onderzoeken alvorens een intern vestigingsalternatief in te roepen, zo menen zij.

Daarenboven voeren verzoekers aan dat het voorgestelde intern vestigingsalternatief voor hen niet toegankelijk is. Zij stellen dat men via twee wegen naar Jalalabad kan reizen en onder verwijzing naar rapporten voeren zij aan dat beide wegen zeer gevaarlijk zijn. Ook wijzen zij erop dat *"Eens dat men van de luchthaven naar buiten komt treedt men het grondgebied van de dorp Khushkombad van het district Sherzad. In dit dorp is sprake van willekeurig geweld."*

2.2. Stukken

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift een bewijs van inschrijving in Charbagh (stuk 2), doktersbrieven (stuk 3), vaccinatiekaarten (stuk 4) en een brief van het dorpshef (stuk 5).

Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad” van 18 december 2015 (bijlage 1), de COI Focus “Afghanistan. Aanslag van 18 april 2015” van 30 april 2015 (bijlage 2), de COI Focus “Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan” van 10 juli 2015 (bijlage 3) en de COI Focus “Afghanistan. Corruptie en valse documenten” van 27 juni 2013 (bijlage 4).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoekers stellen dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissingen het hen onmogelijk zouden maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoekers blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissingen kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Luidens artikel 8 PR RvV dienen de stukken waarvan de partijen willen gebruik maken indien zij in een andere taal zijn opgesteld dan deze van de rechtspleging, vergezeld te zijn van voor eensluidend verklaarde vertaling. Bij gebreke aan een dergelijke vertaling worden de stukken 2, 4 en 5 bij onderhavig verzoekschrift door de Raad niet in overweging genomen.

Waar verzoekers stellen dat geen rekening werd gehouden met verzoeksters profiel, laten zij na *in concreto* te duiden waar of op welke wijze er in de bestreden beslissingen volgens hen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met (welke aspecten van) verzoeksters profiel. Dat vrouwen in de provincie Laghman niet zomaar naar buiten mogen gaan, is een blote bewering, die verzoekers op geen enkele wijze staven. Daarenboven liet verzoekster tijdens haar gehoor na hiervan melding te maken en is deze bewering niet meer dan een loutere *post factum*-verklaring, die op zich geenszins de pertinente motieven in de bestreden beslissingen kan weerleggen. Van verzoekster kan dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat zij kennis heeft van de rivier nabij haar dorp, alsook van de bron en de monding ervan, temeer daar zij – naar Afgaanse normen – hoogopgeleid is en zelfs les gaf in een eigen schoolje. Dat verzoekers pas sinds 2011 in het dorp Charbagh woonden, doet hieraan geen afbreuk. Waar verzoekers stellen dat het feit dat verzoekster wist dat er een geasfalteerde weg is richting Jalalabad, een bewijs is dat zij daar heeft gewoond, dient erop gewezen dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Dat verzoekster een boerka droeg, waar doorheen zij moeilijk kon vaststellen langs welke wegen zij reisde, is opnieuw een loutere *post factum*-verklaring, waarvan zij tijdens haar gehoor, toen haar vragen werden gesteld hieromtrent, geen enkele melding maakte. Desondanks het feit dat verzoekster niet politiek actief is en zijn evenmin een politiek actief familielid heeft, kan redelijkerwijze van haar worden verwacht dat zij enige kennis heeft

van de (politieke) machtshebbers in haar regio van herkomst, temeer gelet op de grote invloed van deze machtshebbers op het dagelijks leven van de Afghaanse burgers.

Gezien het voorgaande slagen verzoekers er niet in de motieven in de bestreden beslissingen te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelazen niet voldoen aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging hebben in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van de asielrelazen maken verzoekers vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoekers zich aan de bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in hun regio van herkomst kunnen onttrekken door zich in de stad Jalalabad te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de nota met opmerkingen (bijlage 1) blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul – Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren af en toe incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze zijn hoofdzakelijk gericht tegen troepen en bevoorradingskonvoien en meestal zonder burgerslachtoffers. Een journalist, tevens voorzitter van de journalistenbond in Nangarhar, antwoordde op de vraag naar de veiligheid op de weg dat ze “volkomen veilig” is maar dat er wel een groot probleem is qua verkeersveiligheid. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter in tegenstelling tot wat verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift stelt geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Nergens wordt geopperd dat verzoekers via de luchthaven van Jalalabad zouden dienen te reizen.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport bevestigt nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Deze vaststellingen worden bevestigd door de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie Jalalabad*” van 18 december 2015 (nota met opmerkingen, bijlage 1). Nergens in deze UNHCR-richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (nota met opmerkingen, bijlagen 1 en 2) blijkt dat de stad Jalalabad, in afwijking van de rest van de provincie Nangarhar maar net zoals bijna alle andere provinciehoofdsteden, stevig in handen is van de overheid en relatief veilig is. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen

(AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen *high profile*-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld ervoor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de stad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "*open combat*" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Gelet op hogervermelde vaststellingen en de beschikbare informatie stelt de Raad vast dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Er is actueel voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet.

Verder dient erop gewezen dat uit de COI Focus "*Afghanistan. Islamitische Staat in Afghanistan*" van 10 juli 2015 (nota met opmerkingen, bijlage 3) kan worden afgeleid dat er behalve de groepering "IS in Khorasan" niet met zekerheid gezegd kan worden dat IS in Afghanistan vaste voet aan de grond heeft. Integendeel, vele waarnemingen van IS in Afghanistan moeten met de nodige omzichtigheid worden benaderd en blijken na verificatie vaak ongegrond. Bovendien zijn de acties van IS in Afghanistan tot nu toe in hoofdzaak gericht tegen de taliban. In de provincie Nangarhar is een algemene opstand gaande tegen de taliban. Sinds midden mei 2015 braken er verschillende malen hevige en dodelijke gevechten uit tussen strijders van de taliban en IS. Deze gevechten zijn geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, die grenzen aan Pakistan. Hoger kwam evenwel vast te staan dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Jalalabad.

Verzoekers brengen geen enkel stuk bij ter staving hun stelling dat Jalalabad sinds 2006 al vaker onveilig dan veilig is verklaard door de Belgische asielinstanties, laat staan dat dit recent het geval zou zijn geweest.

Verder wordt er in de bestreden beslissingen terecht gesteld als volgt:

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. U haalt aan de uw schoonfamilie van Kaboel naar Jalalabad verhuisde (CGVS vrouw, dd. 1 juli 2015, p. 6). Zij zouden voordien allemaal in Kaboel hebben gewoond. Volgens uw echtgenote trok haar moeder drie jaar geleden naar Jalalabad waar ze in het huis van één van haar zussen ging wonen. Volgens uw echtgenote zijn haar uw andere drie broers en vier zussen getrouwd en

wonen zij allemaal op verschillende plaatsen wonen in Jalalabad (CGVS vrouw, dd. 1 juli 2015, p. 10). Een van de broers van uw echtgenote zou bij het ministerie van Binnenlandse zaken werken als chauffeur (CGVS vrouw, dd. 1 juli 2015, p. 7). Verder heeft uw echtgenote een oom aan moederszijde en een oom aan vaderszijde in Jalalabad. Er dient tevens opgemerkt te worden dat ook uw moeder en broer in Jalalabad woonachtig zijn (CGVS, dd. 1 juli 2015, p. 6). Uw echtgenote kwam ook zeer veel in de stad omdat ze vaak op bezoek ging bij haar familie (CGVS vrouw, dd. 1 juli 2015, p. 22). Uit bovenstaande blijkt dat jullie over de nodige contacten en de bijhorende financiële slagkracht beschikken die jullie kunnen ondersteunen bij het opbouwen van een leven in Jalalabad. Bovendien dient opgemerkt te worden dat – gezien de kennis die uw echtgenote heeft van de stad, haar ongeloofwaardige verklaringen over haar verblijf in Charbagh en haar verklaringen over haar familie – het vermoeden bestaat dat jullie al een langer in Jalalabad woonachtig waren.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties."

en

"Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Jalalabad vestigt. U haalt aan de uw familie van Kaboel naar Jalalabad verhuisde (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 6). Zij zouden voordien allemaal in Kaboel hebben gewoond, waar u ook uw jeugd doorbracht. U verklaart dat uw moeder daar drie jaar geleden ging wonen in het huis van één van uw zussen omdat er een lek in het dak was en de winter in Kaboel streng was. U bent niet op de hoogte of ze het huis in Kaboel verkocht hebben maar toen u vertrok was dit nog niet het geval (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 7). U verklaart dat uw andere drie broers en vier zussen getrouwd zijn en allemaal op verschillende plaatsen wonen in Jalalabad (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 10). Een van uw broers zou bij het ministerie van Binnenlandse zaken werken als chauffeur (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 7). Verder hebt u een oom aan moederszijde en een oom aan vaderszijde die in Jalalabad wonen. Er dient tevens opgemerkt te worden dat ook uw schoonmoeder en schoonbroer in Jalalabad woonachtig zijn (CGVS, gehoor echtgenoot Yousufzai Zahid dd. 1 juli 2015, p. 6). U bent ook zeer veel in de stad geweest omdat u vaak op bezoek ging bij uw familie (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 22). Uit bovenstaande blijkt dat u over de nodige contacten en de bijhorende financiële slagkracht beschikt die u kunnen ondersteunen bij het opbouwen van een leven in Jalalabad. Bovendien dient opgemerkt te worden dat – gezien uw kennis van de stad, uw ongeloofwaardig verblijf in Charbagh en uw verklaringen over uw familie – het vermoeden bestaat dat u al een langer in Jalalabad woonachtig was. Daarnaast bent u volgens uw verklaringen in Kaboel werkzaam geweest als leerkracht en hebt u school gelopen tot de twaalfde graad (CGVS dd. 1 juli 2015, p. 4). U beschikt dus over vaardigheden om in een stad als Jalalabad aan de slag te gaan.

Tot slot wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties."

Waar verzoekers verwijzen naar humanitaire gronden of een noodsituatie bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief en een aantal rapporten hieromtrent, laten zij na in concreto aan te tonen dat zij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zouden worden geconfronteerd met socio-economische of humanitaire omstandigheden of een noodsituatie die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM of een reëel risico op ernstige schade zouden vormen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat verzoekers in de stad Jalalabad over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikken in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER